

PSYKIATRIMANIFEST 2000

SKREVET HØSTEN 1999,
PUBLISERT OG OFFENTLIG DISTRIBUSERT

1

Mitt vindu vender ut mot maktens varder
der avlatssmuler strøs fra streng rubrikk
til samfunnsskyggens brysomme bastarder
som telles i en ugrei statistikk.
De tenker ikke, handler ikke riktig,
de har sin skjeve vei, sin sære form.
Hva makten vedtok høyverdig og viktig
er ikke oversatt til deres norm.

2

Men godtfolk flest har lest de rette runer
og funnet sannhetskilden der og da.
Det gamle gods ble tjoret med barduner
av frykt for hvilken vei det kunne ta.
Slik har de tronet høyt til alle tider
mens underskogen tørster ved sin elv.
Og folkets ismer hengte seg omsider
i glass og ramme inntil børsens hvelv.

3

Her gikk et barn på leting etter livet,
men tanketroll har hærtatt hennes sinn.
Mon hørte jeg at ondt skal ondt fordrive?
I alle fall er makten døv og blind;
den måler omsorg ut med tørre kroner,
og barnet fanges i et grått system
med luftegård i en av lovens soner,
der *tid* og *nærhet* stemples som problem.

4

Jeg ser på høylys dag at piken viker
og søker dit hvor ingen setter fot.
Og så når natten står der svart og skriker
er hvert minutt diktator og despot!
Da trilles fram kjemiens gullkarjoler,
den neste blankere enn den igår,
og blir du sviktet av din vogns paroler
får du en ny billett - et annet år!

5

Et uoppdaget urfolk uten stemme
mot vindmøller i maktens tårn og tind,
et narrespill det er bekvemt å glemme
i eget le for vinternattens vind!
Med makt og frykt forherdes vi mot alle
med himmelrommet i sin månesjell!
Men hørte du et sus i solefallet,
en fugl mot universets arkipel ...?

6

Jeg ønsket kun å være hennes neste,
vi gjester tiden sammen, jeg og hun,
gi pusterom og verdighet til beste ...
I maktens bok er dette ingen grunn!
Milleniumsnattens sprakende juveler
skal vise vi er Dovre-tro forent ...
Da glemmer vi de månevåre sjeler,
de vakre, som vi ikke har fortjent!

Freddie Langrind